

La parella

La cafeteria estava buida. Eren les nou del matí i només la Núria i en José, en una taula arraconada al costat contrari als finestrals del carrer, encaraven un cafè amb llet amb una ensaïmada cada un d'ells. Feia ja molts anys que seguien aquest ritual. No anaven cada dia a la mateixa cafeteria, però en tenien quatre o cinc de confiança i les anaven freqüentant. Era el seu món i el seu moment.

Aquell matí plujós, després d'haver deixat els nêts a l'escola, cap dels dos semblava trobar-se bé. Cada vegada que es miraven als ulls sabien que en passava alguna de grossa i no volien encarar-ho. No volien que el moment dolç de l'esmorzar, acostumats a gaudir-lo xerrant, se'ls convertís en un mal tràngol.

Van intentar parlar de coses divertides, de coses que en altres ocasions els havien fet riure, però de seguida la conversa es carregava de silencis incòmodes i acabava estavellant-se en el mutisme dels moments difícils. Després d'intentar-ho unes quantes vegades, van decidir afrontar el problema i van deixar fins i tot el cafè amb llet i la pasta a mitges.

El cambrer va passar pel seu costat i va veure que no havien tocat ni el cafè amb llet ni l'ensaïmada i els va preguntar si hi havia alguna cosa que no estigués al seu gust, però en veure que no l'havien ni sentit, no va esperar resposta i va seguir servint la resta de taules que a poc a poc s'anaven omplint.

El sol havia aconseguit escolar-se entre els núvols. La Núria va aprofitar aquest raig de llum per agafar forces i va ser qui primer va reaccionar i mirant al José als ulls, va començar per preguntar-se com havien pogut arribar a aquella situació després de tants anys de relació. Com s'havien deixat arrossegar per la quotidianitat. Per què no els quedava res de l'espurna que els havia mantingut tants anys junts sense defallir. Però cap dels dos va saber trobar una resposta clara, un argument definitiu. Eren en un punt sense retorn i no sabien com havien recorregut aquell camí.

En José estava neguitós i la Núria ho notava. La Núria estava trista i en José això no podia sofrir-ho.

A poc a poc van anar agafant-se les mans, van anar desinhibint-se fins a esbossar el primer somriure sincer. Van apropar les cadires evitant qualsevol espai innecessari entre ells. Intentaven recuperar el món de sempre, retrobar les mirades còmplices, el tacte de vellut. Apel·laven als records per tal de mantenir-se connectats, però aquests ja no tenien la força necessària. Van sentir que el cor se'ls gelava, que es buidaven per dins. Van esgarrifar-se en saber que el temps se'ls havia esgotat. Eren a la recta final de la seva relació i no trobaven paraules per descarregar les pors, les mancances, els dubtes, la tristesa.

Havien de deixar d'anar plegats als llocs. Fer com si res quan coincidissin a l'escola portant els néts. Xerrar com a vells coneguts. Patir fins que tot tornés a la normalitat, si no era que aquesta normalitat a la qual es referien era la que estaven a punt de deixar enrere. En silenci van estar-se uns minuts més, agafats de les mans, sense mirar-se.

Ambdós coincidien en què poder hi havia alguna solució, que no havia passat res entre ells que els dugués a trencar, però també sabien que els anys els queien al damunt formant una barrera infranquejable. No podien seguir amb la vida que portaven. No importava si el problema era que havien deixat de ser importants l'un per a l'altra, o si només es mantenien units per la força del costum. Si era que ja no s'estimaven com ho havien fet quan es van conèixer, o si ja no compartien les mateixes inquietuds, aquelles que els feien estar junts a qualsevol preu. Ara tot era un impediment, qualsevol excusa era vàlida per anul·lar una cita.

No calia donar-hi més voltes, tot i que el costum els abocava a sentir-se encadenats, veritablement ja res els unia. Tot plegat era una situació que escapava de l'enteniment racional.

Així van seguir, perduts en les engrunes del que havien estat, fins que fent una mirada al bar van veure que altra vegada estaven sols. Va ser llavors quan van decidir donar per acabat l'esmorzar, l'estada al local i la relació.

Es van fer l'últim petó al carrer, just davant de la porta del bar. Un petó que en altres moments hauria estat dolç, carregat d'il·lusions, sense final, però que en aquell precís instant va ser sec, aiguabarreig de decepció i d'alliberament. La seguretat d'un cicle acabat sense promeses per incomplir.

Es van mirar als ulls, van notar com se'ls humitejaven, com se'ls accelerava la respiració, mentre els dits de les mans s'anaven separant lliscant entre ells. Van saber que era el moment de continuar per separat, tornar a casa com cada dia feien, però sense pensar en aventures conjuntes, sense trucar-se ni quedar d'amagat. Els anys d'amants havien acabat. La família els esperava.

Lletres d'escuma.